

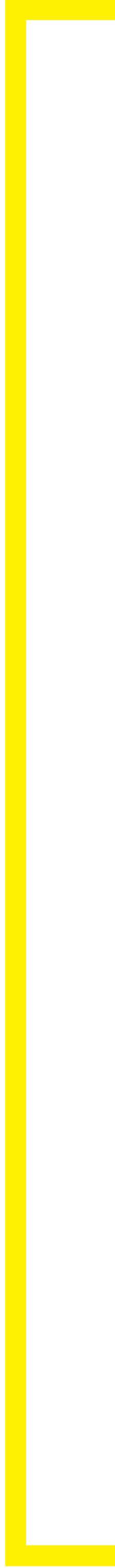
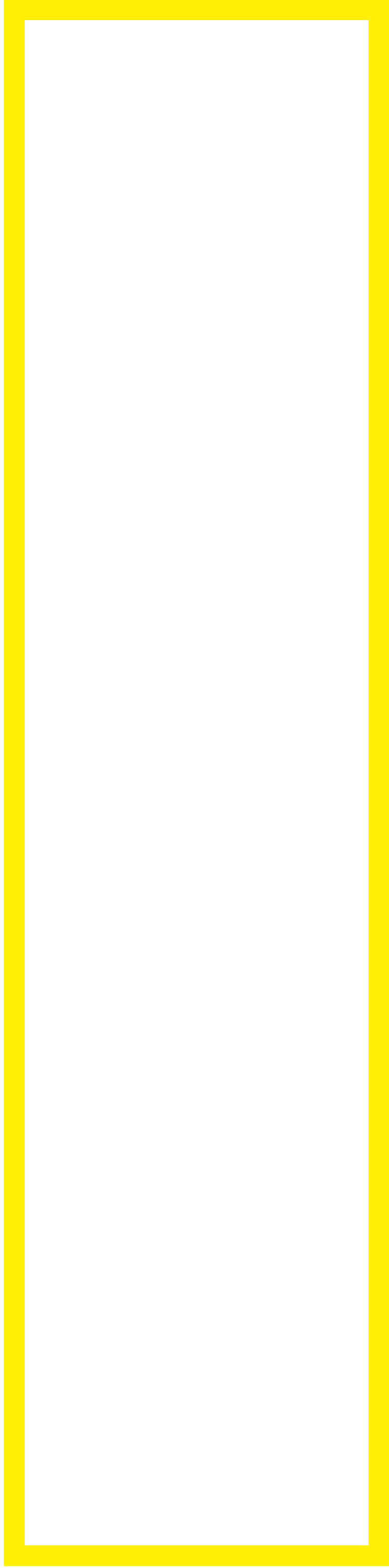
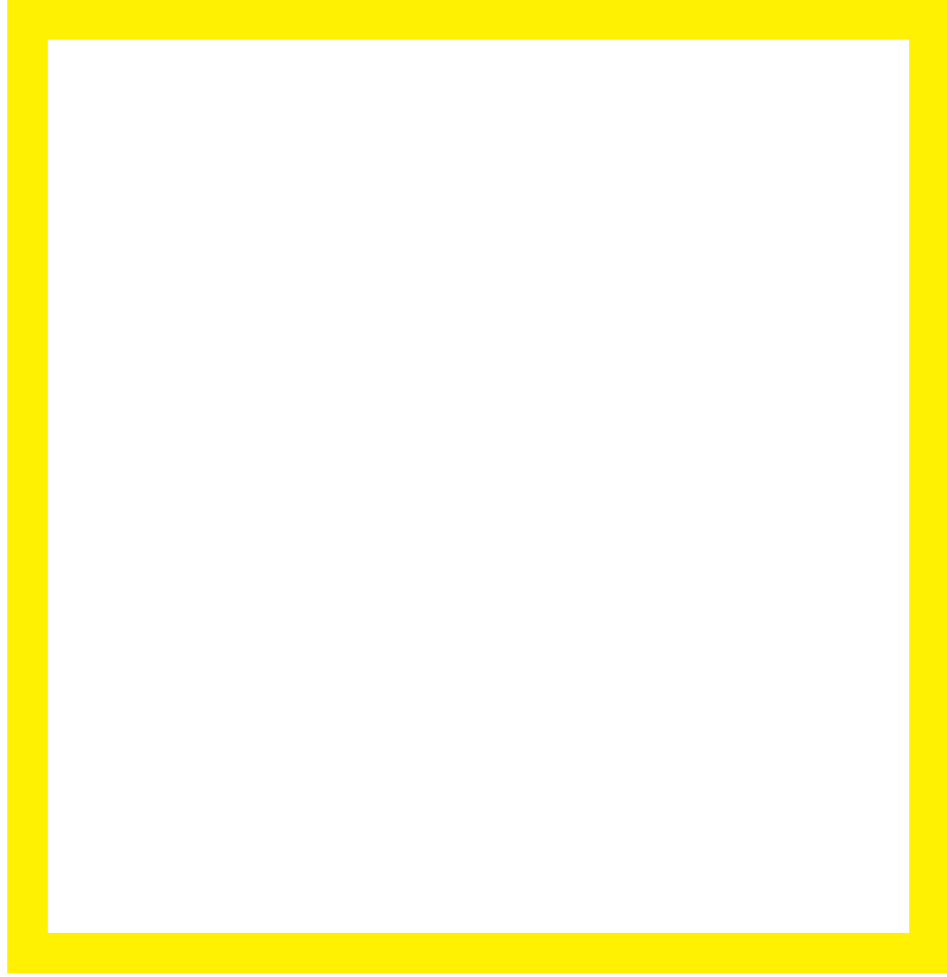
sezona 2017/18

slovensko **MLADINSKO** gledališče

Slovenska
popevka
Slovenska
popevka
Slovenska
popevka
Slovenska
popevka
Slovenska
popevka

**Sezona
2017/2018**

**Uprizoritev
2**

Slovenska popevka

Gledališki koncert po besedilih Gregorja Strniše

Koprodukcija s Centrom za usposabljanje,
delo in varstvo Dolfke Boštjančič, Draga

Režija: Matjaž Pograjc

Igrajo:

Atifa Džaferović
Urška Gorše
Borko Horvat
Željko Hrs
Sabina Hudorovac
Nika Ivančič k. g.
Tine Jorgačevski
Klara Kastelec k. g.
Tatjana Konte
Zdravko Kosič
Andreja Lazar
Janja Majzelj
Jurica Marčec k. g.
Maruša Oblak
Ivan Peternelj
Blaž Pirman
Eva Pirnat
Peter Prokofjev
Blaž Šef
Eva Troha

Strokovni sodelavci CUDV Draga:

Dolores Turičnik, Aleš Ravnik, Irena Stergar
Remškar, Jure Čehovin, Žiga Bižal, Zdenka
Virant, Vitomirka Markovič, Tea Finžgar Plavčak,
Barbara Hegeduš, dr. Valerija Bužan (direktorica)
Scenografija: Tadeja Ažman
Kostumografija: Neli Štrukelj
Koreografija: Branko Potočan
Glasba: Silence*
Korepeticija: Diego Barrios Ross
Video: Luka Dekleva
Oblikovanje luči: David Cvelbar
Oblikovanje zvoka: Silvo Zupančič
Oblikovanje maske: Tina Prpar
Lektorica: Mateja Dermelj
Asistentka režije: Kristina Mihelj
Asistentka scenografije: Tjaša Kimovec
Vodja predstave: Urša Červ

*Avtor glasbe za popevko *Orion*: Jure Robežnik

Premiera: 9. november 2017, spodnja dvorana
Slovenskega mladinskega gledališča

Lučna mojstra: Matjaž Brišar, David Cvelbar
Tonski mojster: Silvo Zupančič
Asistent tonskega mojstra: Marijan Sajovic
Video tehnik: Dušan Ojdanič
Garderoberki: Andreja Kovač, Slavica Janošević
Izdelava kostumov: Sabina Brnot, H-unikat, Krojaštvo Rožman
Maskerka in frizerka: Nathalie Horvat
Rekviziter: Dare Kragelj
Odrski mojster: Boris Prevec
Odrska ekipa: Tomaž Erzetič, Valerij Jeraj,
Tine Mazalovič, Mitja Strašek
Ključavničar: Sandi Mikluž
Mizar: Boštjan Kljakič Kim
Izdelava scenografije: delavnice Slovenskega
mladinskega gledališča
Ekonom: Ivan Šikora
Čistilki: Ljubica Letić, Nevzeta Šabić

Hvala Thei Strniša Skinder

Umetnost je univerzalna govorica, čar življenja, čudežno zdravilo in pomemben dejavnik v razvoju vsakega človeka. Tudi osebe z motnjo v duševnem razvoju se odzivajo na umetnost enako kakor zdravi in veliko jih ima nepričakovane sposobnosti, ki jih je treba le odkriti in razviti njihove potenciale, pa naj bo to nadarjenost za ples, glasbo, likovno ustvarjanje ...

Zelo veseli smo sodelovanja s profesionalnim gledališkim svetom, saj za ljudi z motnjami v duševnem razvoju pomeni nov korak k enakovrednemu vključevanju v družbo, hkrati pa kaže tudi stopnjo sprejemanja drugačnosti na Slovenskem. Oder na Vilharjevi II je postal oder neovirane oviranosti, kjer bo lahko dvanajst mladih pokazalo svoj pevski oziroma plesni talent.

Ravno glasba je pogosto tista njihova močna točka, kjer so lahko enako uspešni kot drugi, in predstavlja pomemben del sveta oseb z motnjo v duševnem razvoju; z njeno pomočjo razvijamo njihovo motoriko in koordinacijo, govor in jezik, koncentracijo in kognitivno mišljenje, spodbujamo čustveni in socialni razvoj. V glasbi uživajo, se ob njej sproščajo, družijo, gibajo, ustvarjajo, plešejo, doživljajo zadovoljstvo. Z njo izražajo čustva, razpoloženja in občutke, v njej najdejo varnost, umirjenost, vzbujenje, žalost, veselje ... V glasbene dejavnosti se radi aktivno vključujejo, radi pojejo in igrajo na različne inštrumente. Vam je znano, kajne?

Vse to se je izrazilo tudi na vajah z režiserjem in igralci Slovenskega mladinskega gledališča, s katerimi so se hitro ujeli, saj so odprti za spoznavanje raznolikosti. Prav vsi po vrsti so radi hodili na vaje, dobro so sprejeli način in zahteve gledališkega dela. Zanje je bila to neverjetna priložnost biti del ustvarjalnega procesa, spoznati gledališki prostor z vidika uprizarjanja in se preizkusiti v popolnoma novem okolju. Pri tem so jih spremljali strokovni sodelavci iz CUDV Draga, ki so prispevali svoje strokovno znanje in izkušnje.

Preplet vseh sodelujočih je z drznim inovativnim pristopom gotovo prebudil silno dinamično energijo in vzpostavil neponovljiv gledališki ansambel, ki bo z vsako predstavo znova presenečal in – navduševal. Prepričana sem, da bo *Slovenska popevka* nepozabna uprizoritev, ki bo tankočutno odražala večplastno bogastvo naših življenj, poseben odnos do ustvarjanja in uglašenost posameznikov s svetom. Iz življenja na oder, z odra v življenje!

dr. Valerija Bužan

Izhajam iz Strniševih pesmi, ki jih bomo uporabili v predstavi; iz vsake sem izbrala en verz – tistega, ki zame najbolje opiše prostor, vsebuje kakšen zanimiv element, ki ga lahko umestimo vanj, ali na neki način zgradi atmosfero prostora. Tako je nastala *Pesem prostora*.

Pesem prostora

V modrem steklu vaze, tam med *odsevi* rož,
rešeto *Lune* in dežja,
kjer se zmeraj skriva zimski *mrak*,
mamica *zemlja* pod stopali,
nad glavo nebo.
Straži jo sedem *škratov*,
monotono kakor kaplje,
kakor *fikus* kraj stopnic –
takrat *prastaro temno* bo drevo.
Na glavi svet stoji, pa kaj to meni mar,
bar je *sam in tih*,
tema jesenska povsod leži.
Le šepetajoč *odmev*,
lučke se blešče.

Tadeja Ažman

**Včasih mi je na vaji
nerodno in se smejem,
pa rečejo, da ni to nič
narobe in da sem lahko
takšna, kot sem.**

Atifa Đaferović

**V gledališču najprej
skupaj pojemo.
Potem pijem pepsi.
Potem so vsi tiho in
vsi poslušajo mojo
recitacijo. In potem
spet pijem pepsi.
Jeeeeeeee!**

Urška Gorše

**Vesel sem, da lahko
tudi invalidi nastopamo
v pravi predstavi.
Kar malo je čudno.
Mogoče pa enkrat to
ne bo več čudno.**

Borko Horvat

Ko sem izvedela za naše kolege, sem se prestrašila, ker nisem vedela, kako se bom z njimi sporazumevala v tujem jeziku.

To je bila zame največja ovira.

Potem pa, ko smo se spoznali in začeli delati skupaj, jezik ni predstavljal več nikakršne ovire v komunikaciji, zlahka smo se razumeli.

Delo je naprej potekalo brez težav, preživljati čas z njimi je postalo čisto veselje.

Iz tega projekta vsi prihajamo spremenjeni, bogatejši za prijateljstva in izkušnje, za katere sicer ne bi imeli priložnosti, in te izkušnje bodo z nami do konca življenja.

Zato sem vesela in hvaležna, da sem del ekipe *Slovenske popevke*.

Nika Ivančič

Morda bova nekega dne spoznala
da je najin gozd isti
da ti ne potrebuješ posebnih očal
in jaz ne normalnega daljnogleda
da lahko po istem deblu splezava v isto krošnjo
in se usedeva na isto vejo
da lahko posediva pod istim soncem
in si nabereva istih zvezd
da je moja dlan zaradi tvoje večja
in da boš zaradi mene lahko podaril objem več
da se poti tlakuje z naročji
in da je vse drugo plevel
da lestve srca ne poznajo sit
in da glave včasih ne znajo seštevati življenja
da se ga s številkami ne da množiti
morda bova nekega dne spoznala
da je najin gozd dovolj velik za oba
in da ga lahko samo skupaj
oblečeva v Pesem

Klara Kastelec

Nekdo je komentiral, da je na vajah verjetno naporno. Rekla sem, da sploh ne, da je pravzaprav veliko bolj naporno s tistimi, ki jim rečemo – »normalni«. Pravzaprav se na vajah z ljudmi s posebnimi potrebami spočijem.

Ljudje smo v naših »normalnih« življenjih večinoma kar naprej utrujeni. Ker tam ni mesta za nič, kar bi odstopalo od povprečja. Zato živimo v povprečni družbi, povprečna življenja. Take nas ima sistem rad. Tako smo lažje vodljivi, ker smo bolj predvidljivi. Povprečnost je udobna, pa tudi nadvse utrujajoča.

Janja Majzelj

**Toliko prijaznih
novih prijateljev!
Kdaj bomo lahko
skupaj nizali
kroglice v tišini?**

Zdravko Kosič

Naši novi prijatelji iz Drage? Rekla sem si, to bo nekaj drugačnega. In je bilo.

Enkrat sem se na vajo pripeljala s kolesom – naj poudarim: rada se vozim s kolesom. Nekdo od kolegov se je pošalil: »Kdor vozi kolo, zlo ne misli.«

Pogledala sem proti vhodu v dvorano, kjer so stali naši novi sodelavci in čakali, da jih popeljejo dol. Pomislila sem – ampak oni ne bodo mogli nikoli voziti kolesa ...

Od takrat naprej je bilo zame nekaj res drugače.

Maruša Oblak

Do sedaj sem vedno igral na inštrumente, tukaj pa so odkrili, da znam tudi peti. Z Ivanom je najlažje, brez Ivana imam pa tremo.

Peter Prokofjev

Iskreni, neposredni, veseli, odkriti, takšni so naši kolegi iz Drage. Vesel sem jih, kot so oni veseli mene, objamem jih, kot tudi oni objamejo mene. Življenje bi lahko bilo tako preprosto.

Branko Potočan

To ni obraz Simona Jenka.
To ni glas Svetlane Makarovič.
To ni izdih Jureta Jakoba.
Ali vdih Nade Kavčič!

Tu Polde Bibič ne bere Vrbe, za Theo, na Radiu Slovenija, za obletnico.
Tu Milan Kleč ne razpravlja, da si bil simpatičen pezde.
Tu Dragan Živadinov ne govori *kadar začne kamen rasti*, preden zadoni:
»Kosovel!«

To ni dnevnik vsega, kar nisem, kakor ga piše Dušan Jovanović.

Po drugi strani so se s tabo gotovo srečali:
Matsuo Basho, peš na poti po severnih prefekturah,
Joseph Shabalala, pevec črna sekira,
Carlo Gesualdo, ki je sam v treh mesecih posekal drevje do obzorja.
A sekira, ki ubija, nikdar nič ne pokonča,
in pesem je princu iz Venose ostala,
kot optični lom v temi.

Kaj pa tvoja pesem?

Deset let, preden si nehal pisati, so z Zemlje odpotovale zlate plošče, na njih osnutki spomina in podzavest. Zdaj so skoraj že zunaj naše slike.

Kaj ti bodo plošče?

Mi te vsak dan pozdravljamo v gledališču sredi bogoslovja.
Poskušamo gledati najbolj natančno naravnost skozte.

V
nokturno ob štirih zjutraj
preden se zlomi svit
preslica kolo in trn
ko mežika Svetovit
brez kanóna kánonski
ko mre somrak z neba
zajčji skok pred lovca
ko ga požre tema

Knjiga vseh knjig a avtorja ni
ti si ti si pesem nad pesmimi
pa vendar ni gneče
do Sonca kočija pelja
od vdiha in sreče
oblika obliko previja
strelec in goba
resje in kost
jajce in steklo
lubje in nos

vse se vidi s te strani
od koder se maje gora v temi
vitka in komaj zaznavna
gosto sejanih rdečih oči
kupola dviga ljudi
vmes
stran
glas in
narobe
vse gre gor.

Blaž Šef

Z začetka se spominjam samo pozitivnega strahu. Prvič v situaciji, v kateri moram biti povsem skuliran. Od glave do peta. Brez fige žepu. Tu so žalostne, srečne, nedolžne, preproste in zapletene slike, ki jih gledam z lastnimi očmi. Med negovalnim oddelkom, kamor smo šli najprej, in šolo je travnik. Komaj mi uspe obvladati čustva in ostati »normalen«. Vsi moji čuti se v tem trenutku izostrijo na n-to potenco. Težave, ki so se skrivale v meni, do prihoda v učilnico »dragih« povsem izginejo.

»Živajo!« Po prostoru zazveni glasen smeh, ker se Niki pozdrav v slovenščini ni čisto posrečil.

Prišel je september, prišel sem tudi jaz. V novo mesto, drugo državo, med nove ljudi, v nov jezik. Ni bilo strahu, samo ogromno vedoželjnosti. Prva vaja z dragimi kolegi iz Drage bo v mojem dolgoročnem spominu pustila pečat za vse življenje. Ta občutek preproste, popolne in brezpogojne ljubezni. Z vsakim dnevom je vedoželjnost vse bolj rasla. Dosedanja občutja, ki jih prepozna moj »normalni« um, se spreminjajo. Postajam nemiren in živčen, ker izgubljam nadzor nad njimi. Če se temelji (občutja) spreminjajo, tudi vse tisto, kar je bilo doslej zgrajeno na teh temeljih, postaja novo in drugačno. Postaja nekaj, česar ne prepoznam. Nemir raste. Zakaj? Zaradi vpliva »normalnega« vsakdana na novo vzpostavljena občutja. Kako se odzvati? Ne vem. Moram se naučiti. »Normalnim« ljudem se je težko znova učiti o sebi, se gledati z druge perspektive. Znova rasti.

»Prinesi mi kaseto Oliverja Dragovevića, ko se boš vrnil iz Hrvaške,« mi je naročil Zdravko.

Na vokman priključiva slušalke, vstaviva kaseto in pritisneva *play*. »Haaaaa!« zakliče Zdravko, medtem ko drži vokman (verjetno starejši od mene), v katerem se vrti Oliverjeva kaseto (verjetno starejša od Zdravka). »Hvala ti, Ivica!« reče – ime mi je Jurica – in nasmešek mu kar ne izgine z obraza. To je ta brezpogojna ljubezen do majhnih stvari v življenju. Do dejanj, ki jih »normalni« ljudje razumejo kot povsem navadno darilo, drugim »normalnim« ljudem pa lahko pomenijo ves svet.

»Jaz bi kaseto z dalmatinskimi pesmimi.« Nasmeh se mi razleze do ušes.

Vsaka od teh prečudovitih duš ima nekaj, česar mi, »normalni«, ne bomo nikoli razumeli. Urška ima rada pepsi, Andreja ima rada mene, Sabina ima rada Blaža in tako v neskončnost ... Ključni besedi? Imeti rad. To je tisto, kar »normalni« ljudje vse bolj izgubljajo. Jaz se znova učim. Kako mi gre? Ne vem ...

Jurica Marčec

Ljudje živimo drug z drugim. Poskušamo se med seboj razumeti, bolj ali manj. Odvisno od hotenja, odvisno od naše empatije. Komunikacija je v vsakem primeru nujna, zato da civilizacijsko sploh obstanemo. Srečanje z osebami z motnjo v duševnem razvoju v meni sproža globoke občutke empatije. Pa ne zato, ker jih dojemam kot nekakšne žrtve ali ranljivo skupino, ampak zato, ker je njihovo odzivanje na »tukaj in zdaj« tako iskreno in srčno, da obnemim. Tu ni ničesar skritega, ničesar nimajo za bregom, tu ni nikakršne preračunljivosti glede prihodnosti, tu je čista sedanjost. Žalost je žalost in veselje je radost, zdaj, ta trenutek, in to je vse. Življenje človeškega čutenja v vsej njegovi polnosti. Svet, v katerem živimo, je poln predsodkov, obsodb, zavrtosti, družbenih norm, ki dušijo. Pri osebah z motnjo v duševnem razvoju tega ni, njihov svet je svet čiste neposrednosti, in na neki način je to svet čustvene inteligence, ki je »normalnemu« sodobnemu človeku lahko vzor zoper laž, sprenevedanje in krinko. Zato naše soigralce pri tem projektu jemljem kot učitelje za srčno neposrednost.

Ivan Peternej

**Imam se v redu,
pojem in plešem,
najbolj mi je všeč
Minimatika. Dobro
se počutim, z
Diegom in Blažem
najrajši delam,
Matjaž je tudi zelo v
redu in Janja in vsi
drugi tudi.**

Sabina Hudorovac

Jaz se počutim sprejeto v tem okolju, med igralci, sem vesela, da ste me povabili in da sem spoznala še druge ljudi. Z Jurico sem bolj v stiku, vsak dan, se pa vidim, da bi bila tudi jaz tukaj, kot igralci; želim si, da bi kdaj igrala v kakem mladinskem ali otroškem filmu.

Andreja Lazar

Moji dragi kolegi iz Drage so v moje življenje prinesli nov veter.

S svojo pristnostjo, srčnostjo in hvaležnostjo so odprli prav vsak kotiček mojega srca. Odprli so tudi nova obzorja v mojem mišljenju.

Vedno bolj ugotavljam, da smo si zelo blizu, zelo podobni in da smo v bistvu isto. In vedno bolj si želim, da bi jim bil enak.

Njihov smeh je zbudil mojega, njihove solze so izmle vse moje strahove. Vsak dan me učijo, da vsakdo nosi v sebi neskončne možnosti za ustvarjanje.

Mislil sem, da bo morda težko delati z njimi, ampak sem se zmotil; in to samo zaradi svojega neznanja in napačne predstave, ki nam jo o njih oblikuje družba.

Diego Barrios Ross

V svojih najstniških letih sem prijateljeval z nekaj fanti, ki so postali tetraplegiki ali pa so zboleli za mišično distrofijo. V nekajletnem druženju z njimi sem precej dobro spoznal širšo skupnost tetra- in paraplegikov, mišičnih distrofikov in hemiplegikov; za vsako pustovanje sem jih obiskal v zavodu Soča in jim pripravil zabavni program. V teh zgodnjih letih so zelo vplivali name s svojo vedrino, voljo do življenja in premagovanjem vsakršnih ovir, predvsem pa so mi pomagali razumeti, kako majhne in velikokrat nepomembne so bile moje težave.

Zdaj bo že mesec in pol, kar se družimo z dekleti in fanti iz CUDV Draga, socialno-varstvenega centra za usposabljanje, vzgojo in izobraževanje, zdravstveno varstvo, nego in rehabilitacijo otrok, mladostnikov in odraslih z zmerno, težjo in težko motnjo v duševnem razvoju z dodatnimi motnjami, kakor je zapisano na spletni strani. Sodelujemo na vajah za predstavo z naslovom *Slovenska popevka*, ki jo zaznamuje poezija Gregorja Strniše.

Že na prvem srečanju v Dragi junija letos smo začutili njihovo toplino, vedrino, senzibilnost in tudi hudomušnost. Vsaka vaja z njimi je posebno doživetje in vsak od njih je svet zase, prav tako kot smo mi. Skozi delo se razkrivajo naša in njihova občutljivost, tenkočutnost, krhkost in lepota. Dva svetova, kot v Strniševi *Pesmi o ptičji deželi*, naš – vidni in sam po sebi samoumevni in njihov – velikokrat neviden in odmaknjen, se počasi stapljata v enega samega; kjer na vse pada isto ivje svetlobe in za vse enako čarobno sijajo zvezde Oriona. Vedno znova me presune, ko gledam, kako na oder prihaja Tatjana, sama, in v sebi nosi vso krhkost tega sveta; pa Tine in Zdravko, ki pomagata pri *Hiši brez oken*, in Urška, ki komaj čaka, da lahko pove svojo pesem, Blaž, ki s takim užitkom udriha po bobnih, medtem ko Eva Pirnat leti po zraku in Janja in Tatjana pojeta, pa Sabina, ko skupaj z Evo in Andrejo pleše v pesmi *Mini*. Ko pa Eva Troha začne peti *Plesalko*, se zdi, kot da bi tam nekje iz Oriona prišel angel, in moja duša trepetava od radosti, lepote in bolečine. Neizmerno sem vesel, da so naši kolegi iz Drage z nami, izjemno so nas obogatili in nas naredili skromne in ponižne. Rad jih imam.

Željko Hrs

**Najrajši pojem, zelo
všeč mi je ta pesem, ki
jo pojeva z Janjo.**

Tatjana Konte

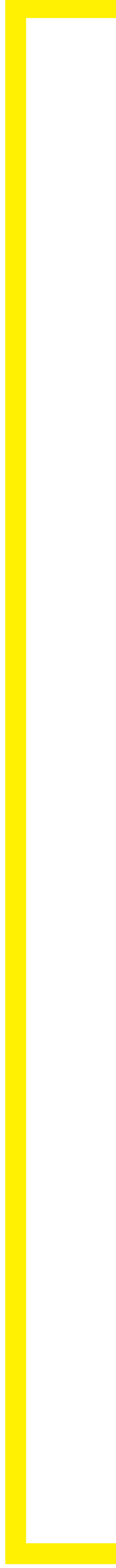
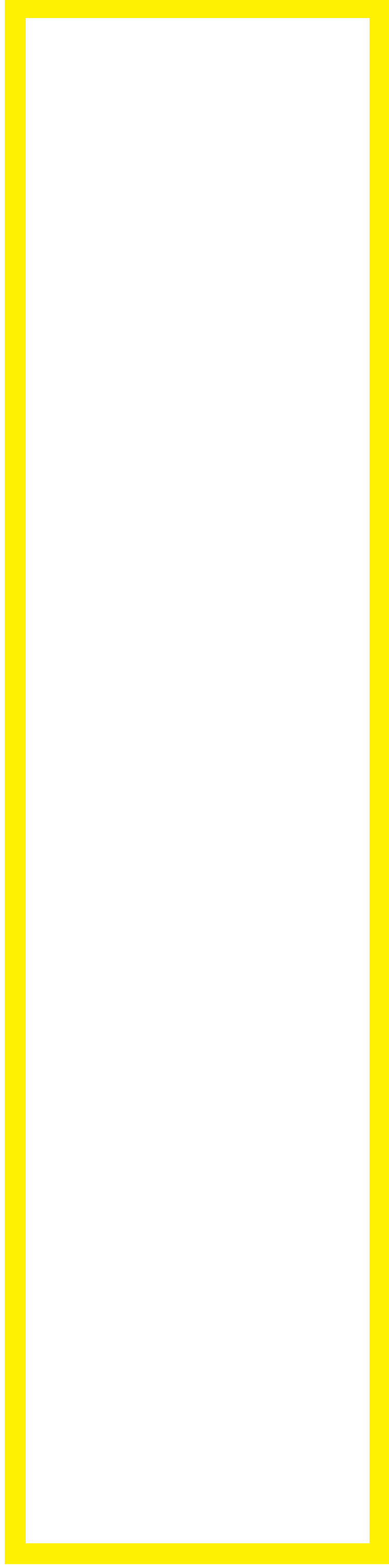
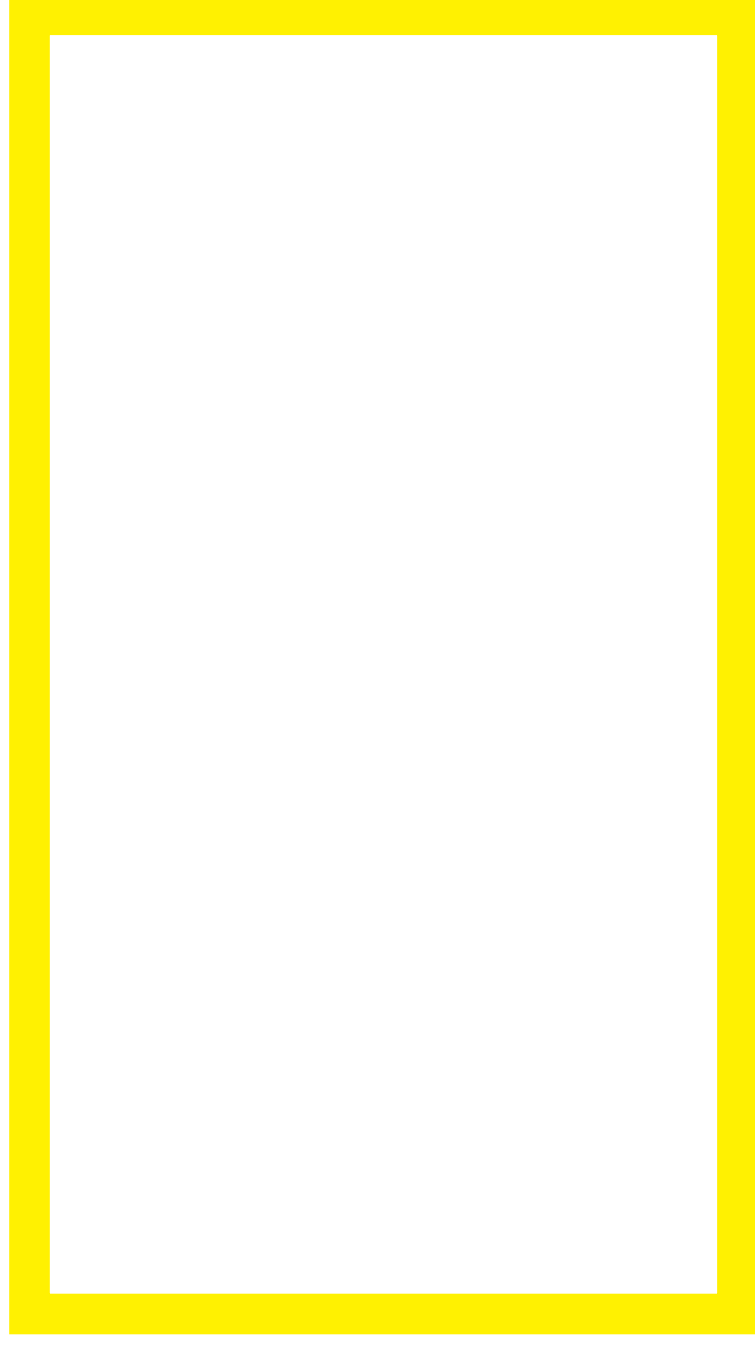
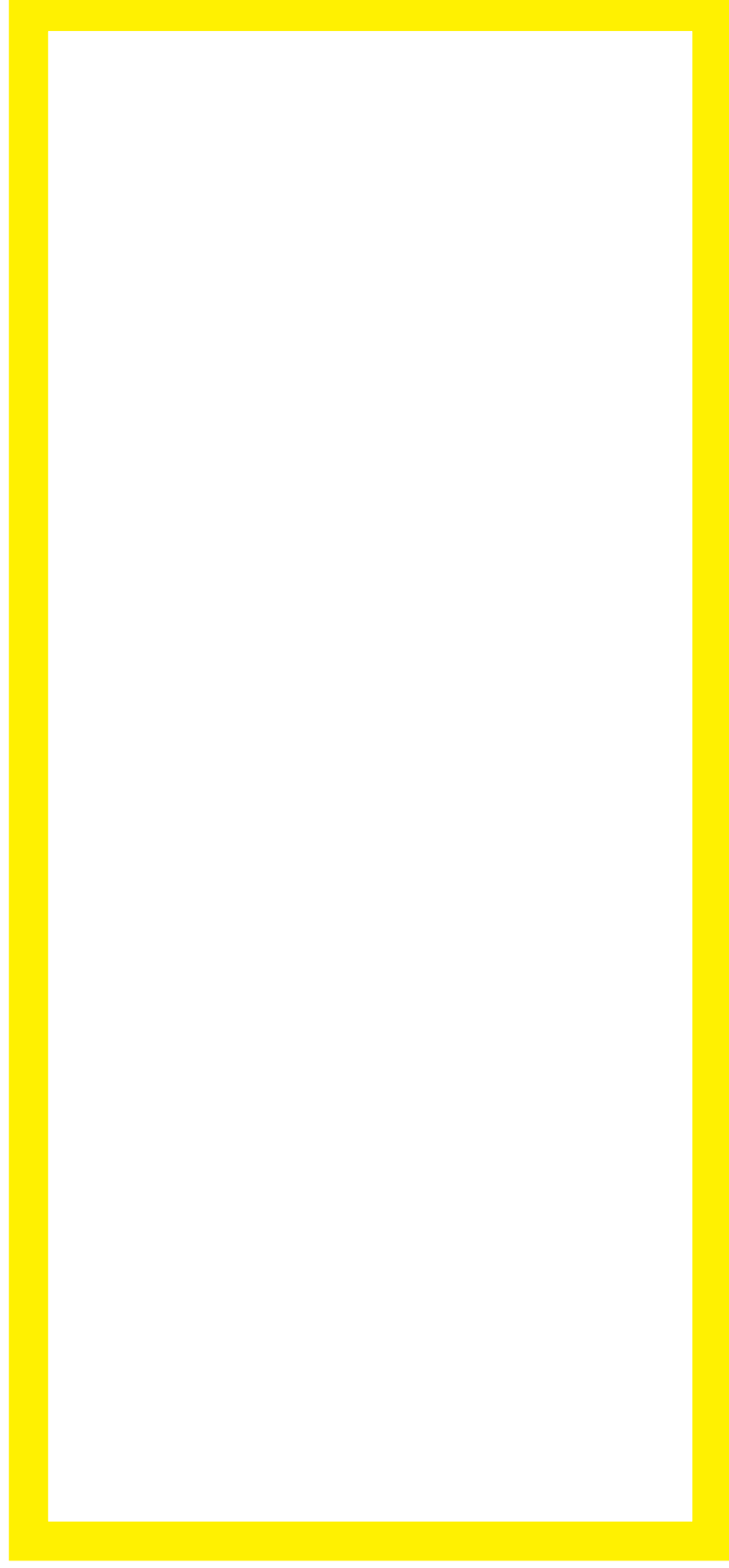
**Ko me je Matjaž
Pograjc prvič
povabil, sem bila
zelo presenečena,
da so se mi odprla
druga vrata. Z
igralci se zelo dobro
počutim, veliko
se pogovarjamo,
zelo so prijazni,
tudi Diego, ki je
navsezadnje operni
pevec. Ful mi je všeč,
ko sem v zraku in ko
plešem *Minimatiko*
in ko plešem z
Ivanom.**

Eva Pirnat

slovensko **MLADINŠKO** gledališče

10

sezona **2017/18**

Poslušam morje

**Gradu iz peska nikjer več ni,
tema jesenska povsod leži,
šumi obala, kjer sva zidala
nekoč midva peščeni grad.**

**Kaj morje mi šumi?
Kaj val mi govori?
Da vsak krhek grad peščen
podre voda in jesen.**

**Še val beži od skal ko senca,
odkar te ni, poletja ni.
Kje zdaj žari perut galeba,
kje dan je zlat, kje igra škržat?**

Zapise besedil popevk smo povzeli po diplomski nalogi Biserke Fortuna.

Ne prižigaj luči v temi

**V toplem mraku sobe tli žar dveh cigaret,
kot dve kresnici iščeta se v mraku.**

**Dan bil je tih in ves svetal,
zdaj sen se spušča med oba,
dve zvezdi skozi noč gresta na daljno pot.**

**V modrem steklu vaze, tam med odsevi rož,
dve drobni lučki sta si zmeraj bliže.**

**Ta noč temni za naju dva,
ta čas je tih in poln sanj,
ogorek sije v mrak, odpiraš sanjam dlan.**

Ne prižigaj luči v temi!

Desafinado

**Rekel si mi, da ljubezen najina
razglašena je in polna disonanc,
da sva struni, ki drsi čez njiju isti lok,
vendar sta ubrani vsaka na drug ton.
Rekel si, da sva kot dveh glasbil napev,
ki nikoli se ne zlije v skladden zven,
in da v življenju najini poti
se ne bosta nikdar združili.**

**A jaz sem mislila, da greva isto pot
in da je ljubezen najina kot lok,
ki preko dveh različnih strun morda drsi,
a v skupni pesmi skladno pojeta pod njim.
Mislila sem, da sva kot glasova dva,
ki se zlijeta in družno pojeta ubrana,
pa praviš, da sva le šepetajoč odmev,
rekel si: desafinado – neubran je najin spev.**

Hiša brez oken

Pride dan, ko je srce
kot hiša brez oken
nekje v predmestju,
kjer ljudje dolgo že ne žive.

In kadar se noči,
spomin kakor starec
drsa skozi sobe in kleti,
a ljudi tam že dolgo več ni.

V poletnih dnevih meče
na svoj vrt dolgo senco
ta zaprta slepa hiša,
kjer se zmeraj skriva zimski mrak,
kjer ljudje dolgo že več ne žive.

Saj ji boža sleme sončni svit,
saj plezalka ljubkuje zid,
saj ljudje še vodijo poti,
a ljudi ni več nazaj.

Le spomin kakor starec,
le spomin kakor slepec,
trka, trka na zid,
trka, trka na stene,
pa nihče ne odklene,
nikogar ni.

Orion

**Čez tisoč let, ko naju več ne bo,
bo spet prav tak večer, kot je nocoj.
Na modrem nebu daljen in svetel
spet kot nocoj bo Orion sijal.**

**Zeleni hrast, ki pošumeva v noč,
takrat prastaro, temno bo drevo,
šumel bo v vetru kot teman spomin
na ta večer, ko stala sva pod njim.**

**Skoz mrak bo trepetala istih zvezd srebrna luč,
le mladi par, ki se bo tu takrat objel, bo drug.**

**Prav kot nocoj v pomladni mrak sijal bo Orion
in prav tako kot jaz, morda, bo rekla deklica,
kako je daleč, kako je lep,
kako blešči se njegovih sedem zvezd.**

**Čez tisoč let, ko naju ne bo več,
na nebu Orion sijal bo še,
poljubi me za tisoč dolgih let,
kot tu mlad par se bo poljubil spet.**

Mini

**Za krinolino je treba kup blaga,
za minikrilo je dosti cunjica,
Kanarček – mini ptič prepeva li-la-li,
pod kletko maček računa z minusi.**

**Za krinolino je treba dekolte,
za minikrilo pa dvoje vitkih meč,
naš maček – mini lev za dimnikom sedi,
na vrtu buldog računa z minusi.**

**Ni to aritmetika, matematika,
to je mini, mini, minimatika.**

**Za minikrilo je treba vitkih nog,
za krinolino pa sploh ni treba nog,
na glavi svet stoji, pa kaj to meni mar,
nekoč Marička – sem danes Minica.**

Jesenska obala

**Kakor siv grm pred velikim morjem
stojim pred tabo, skoro bo jesen.**

**Tvoje oči so kot prosojna jadra
pod mehkim nebom, skoro bo jesen.**

**Obala bo ostala čisto prazna –
le grm na robu in morje bo pred njim.**

**Za njim bo svet, kot prašna ogledala
v veliki sobi, kjer nikogar ni.**

**Toda pred njim bo, tiho kot zastave
spečih vojska, šumenje morskih pen.**

**Kot grm na obali pred velikim morjem
stojim pred tabo, skoro bo jesen.**

Mozaiki, Koper, Lipa 1959

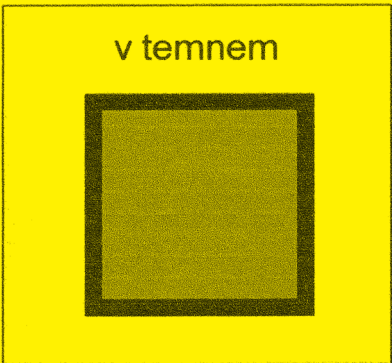
Zdi se, da bi rada zapustila

svojega

in se zgubila

Plesalka

**Zdi se, da bi rada zapustila
belo hišo svojega telesa,
kot otrok bi šla in se zgubila
v temnem in velikem gozdu plesa.**

**Zato pleše, zato tiho pleše.
Val oblik nenehno jo zagrinja.
Skoro bo za njim kakor za drevjem,
hladnim in globokim, potonila.**

**Kot otrok se vzpne in zavrti.
Glasba umolkne. Deklica zaniha –
in v vrtincu tiho padajočih kril
se zazdi kot ozka, bela hiša.**

Mozaiki, Koper, Lipa 1959

Zato	pleše 	zato	tiho 	pleše
------	---	------	--	---

Val oblik nenehno jo zagrinja.

Skoro bo za njim kakor za drevjem

hladnim 	in &	globokim
--	---------	----------

potonila.

Plesalka

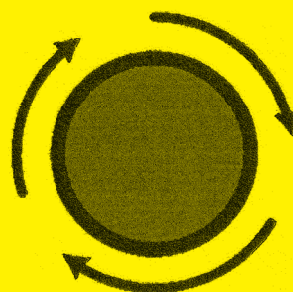

Kot otrok

se vzpne

in zavrti.

Glasba

umolkne.

Deklica

zaniha -

in v vrtincu

tiho

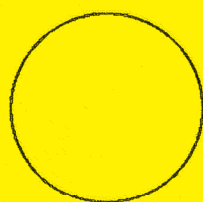

padajočih kril

se zazdi kot

ozka,

bela

hiša.

Grob

**Trije beli kamenčki
na črni zemlji, pod prstjo
leži nekdo, ki je bil,
na nji ležijo kamenčki.**

**Trije svetli kamenčki,
pod sonci in pod meseci,
okrog in okrog njih samo
kroži nebo z zvezdami.**

**Za zvezdami spet polno zvezd,
in sredi vseh teh zvezd,
in sredi vseh teh zvezd ta svet,
sredi sveta grob iz prsti,
s tremi jasnimi očmi.**

Osel pred vrati

**Strah me je tvoje kljuke,
osel le enkrat gre na led,
osel pač ni zaljubljen,
jaz sem zaljubljen do ušes
in še čez.**

**Tvoja vrata že dobro poznam,
rad bi od zunaj spoznal še ono stran.
Vidiš, že spet sem tukaj,
zdaj bom prirasel na tvoj prag,
če ne boš odprla vrat.**

**Vlečem se za ušesa,
nimam oslovskih še ušes.
Nos tiščim v šopek cvetja,
vendar pa cvetja še ne jem.**

**S tvojim zvoncem
midva sva stara znanca,
on zazvoni in prideš ti.
Pa zaloputneš vrata,
jaz pa še upam in stojim
kakor fikus kraj stopnic.**

Ena nota

**Ena nota, ena pesem
sredi dneva, sredi sanj,
Tiho, tiho poje v meni
vsako uro noč in dan.
Monotono kakor kaplje
pada, pada na srce,
zmeraj ista, zmeraj nova,
zmeraj lepša dan za dnem.**

**Ena nota monotona
vedno lepa, vedno nova,
poje nekje v meni.
Vedno lepa, vedno nova,
ena nota monotona
kakor valovi morja.**

**Ena nota, ena pesem,
sredi dneva, sredi sanj,
tiho, tiho poje v meni
vsako uro noč in dan.
Jaz ne vem za druge note,
re – mi – fa – so – la – si – do,
ena nota zmeraj ista
misel je na deklico.**

Jutranja zarja

**Za okni že dani se, bar je sam in tih
in čez klavir, čez tipke zarje dlan drsi,
sanjav napev tišine njena dlan igra,
pod njo nemi saksofon blešči se kot zlato.**

Osiromašeni za lepoto v preprostem

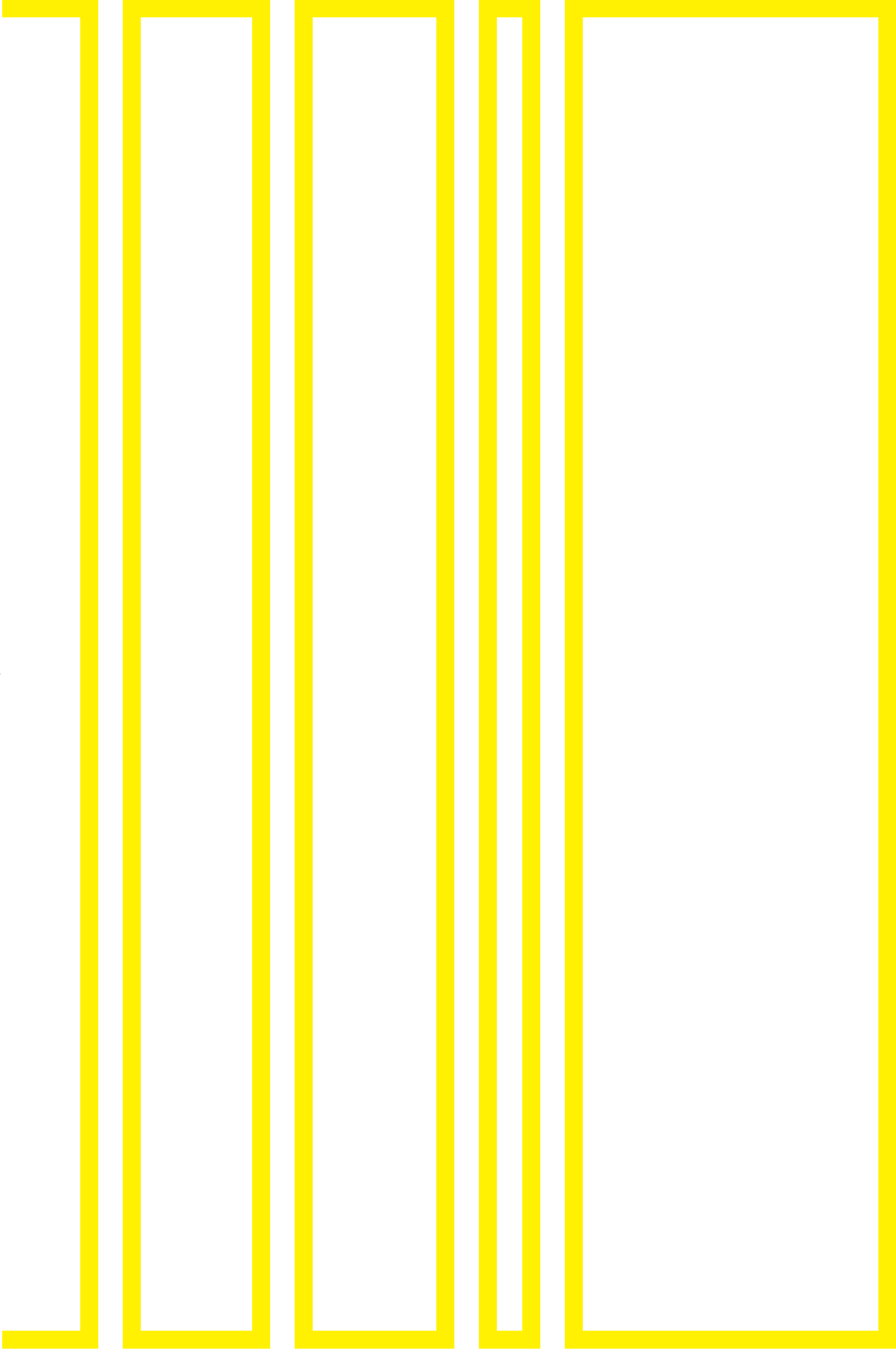
Kristina Mihelj

Šov, bum, videz, glasnost, barve. Spektakel. Ali pa nič. Odloči se – pomp ali sivina neopaženega. Mir preprostosti je že zdavnaj postal nezanimiv. Res je, Salvador Sobral je zmagovalec Evrovizije 2017, a YouTube pravi, da polovici populacije še vedno ni jasno, »kako neki«: rdeča nit petdesetih odstotkov komentarjev pod videom je »dolgčaaas, dolgčass, dolgčaaas«. Popolnost podobe nas obkroža z vseh strani; sili s televizijskih zaslonov, z oglasnih spotov in panojev, fotografij z osebnih profilov na družbenih omrežjih. Zlikane gube, napudrane pege. Celotno razmršeni lasje v oglasu so *natančno* razmršeni. Urejanje javne podobe do skrajnosti – nič lažjega. Sredstev za to je vedno več in dostopna so skoraj vsakemu posamezniku. Česar nočemo videti, tega ni. Kar je, JE. Starosti ni. Neobstoječe gube, neobstoječe nepravilnosti. Starosti ni. Starost je treba skriti. Gube namazati s kremo. Sive lase pobarvati. *Joj, tudi jaz mam en siv las, kar spulila si ga bom. Gube? Gub ne, ni jih videt. Hvala bogu, kako bom pa potem živela?* Česar nočemo videti, tega ni. No, vsaj ne na lepih oglasnih panojih. Skonstruirati. Podobo. Skonstruirana resničnost. Skonstruirani junaki. *Ljudje potrebujejo junake.* (Rokova modrina) Na zabavi newyorškega tedna mode: »*Do you believe in icons?*« *says the icon itself.* Naslovi kot: *Has Jim Carrey gone crazy?* Vaški norci so bili vendar od nekdanj tisti, ki so (edini) povedali resnico. Razgaliti. S prstom pokazati na golo stvarnost pod obsesijo določenega obdobja. V vsakem obdobju je obsesija drugačna, a vedno iz prav take preje, kot so cesarjeva nova oblačila. Obstajajo ljudje, ki ne vidijo cesarjevih novih oblačil. Slepí že ne, na primer. Pomembnost podobe je ponekod presegla celo vsebino, ki naj bi jo predstavila. Da kdo prebere plakat, mora biti ta prave barve, da koga pritegne popevka, jo mora spremljati šov. Vsak posamezen gib in pogled sta preiščena in

načrtovana. Vendar obstajajo ljudje, ki se jih ne da povsem zrežirati. Načrtovati njihovega pogleda in giba. Njih ne zanima, ali slediš trendom, se kul izražaš, družiš s pravimi ljudmi, ješ pravo kosilo in objavljaš fotke z *nostalgic* filtrom. Njih ne moreš prisiliti, da bodo zapeli, ker jih ne zanima, kakšna avtoriteta si. Pravila njihovega sveta so drugačna. So samosvoje ozvezdje. A bodo zapeli s tabo, bodo, le če ti zaupajo. In to iz čistega veselja nad petjem. Ne čakajo, da bi jih opazil kak producent. Pojejo zaradi petja samega, ne zato, da bi komu kaj (do)kazali. Obsedenost našega obdobja nas zavija v svoje mreže, tako da ne vidimo tega, kar je, temveč tisto, kar smo naučeni videti. Je Jim Carrey znorel, ker je privzdignil masko? Si drznil oskruniti nedotakljivo veličastnost modnega šova. Razkrinkal je temelje, na katerih sloni podoba. Povzdignjenost modnega sveta nad skoraj vse. Koliko je modni šov zares pomemben – sorazmerno s pompom, ki ga spremlja? V primerjavi z Zemljo, tlemi, soncem, morjem, vesoljem? Jemo, kar pride iz zemlje. Še vedno. Še vedno ne jemo bankovcev. Še ne, morda moramo priti do tam, počakati, da se uresniči indijanska prerokba. Listov na drevesih je še nekaj. Hrano nam daje zemlja. Jemo, kar pride iz tal in zraste iz tal. Tudi če gre potem skozi stroje, lepila, trdila in se zavije v plastično embalažo. Tudi če. Iz tal je. Iz tal prihaja. Zemlja. Zemlja. Iz tal zraste drevo. Iz popka življenje. Popek. Mama. Vsak je nekoč rojen. Človek. Bivalna pravica na Zemlji ob rojstvu, potni list: Kako je z ljudmi iz teh samosvojih ozvezdij? Dajejo nam priložnost, da svoj pogled na svet zgradimo na novo. Prerešujemo samoumevnosti. Sestopimo iz svojega ozvezdja in poskušamo razumeti drugo. Najti povezavo med zvezdami, povezavo, ki tvori obliko. So priložnost za ponižnost. Za to, da ustavimo divje konje tega vsakdana. Vračajo nas k tlom. Iz tal pa raste roža. Raste cvet, sadež, gozd. Sadež v usta, jemo iz narave. Zemlja je izvor; ko se uležemo na mokra tla, se nam odpre jasen pogled v nebo in sonce.

Boš zdaj, ko sediš na gozdnem štoru in se tvoje noge dotikajo tal in si morda naslonjen na drevesno deblo, slišal, kaj ti govori življenje? Drugačno od našega. A vendar z globino svoje zgodbe povsem enako moji in tvoji.

Gregor Strniša

Pripravila Tina Malič

Gregor Strniša je na svet prišel 18. novembra 1930 v Ljubljani kot četrti, vendar edini preživeli otrok pesnika in mladinskega pisatelja, uslužbenca na sodišču in igralca Gustava ter sodne uradnice Alojzije. Bil je krhkega zdravja, in da bi si opomogel, se je družina v njegovi rani mladosti za nekaj let preselila na podeželje, k sorodnikom v Puščavi pri Mokronogu, kamor se je pozneje vračal na počitnice.

Leta 1936 so se Strniševi vrnili v Ljubljano, kjer se je Gregor začel šolati. Kmalu je prišla na dan njegova nadarjenost za umetnost: še ne dvanajstleten je v mladinskem mesečniku *Naš rod* objavil svoje prve pesmi (do leta 1944 jih je izšlo sedem), hkrati pa je v najstniških letih kazal nagnjenost do likovne umetnosti, saj je ilustriral tri očetove knjižice za otroke, *Ribo Feroniko* (1943), *Slike* (1945) in *Pravljice* (1946), pa svoje in očetove prispevke v *Našem rodu* in očetovo rokopisno razmnoženo zbirko *Dih prirode* (1944). Čeprav se po teh mladostnih likovnih poskusih s slikarstvom oziroma ilustracijo ni več ukvarjal, pa je ljubezen do likovne umetnosti ostala in je razvidna iz besednega slikanja v njegovi poeziji, tematike in konec koncev tudi iz naslovov nekaterih pesmi. Celo na naslov njegove prve pesniške zbirke *Mozaike* (1959) naj bi vplivala razstava kopij znamenitih ravenskih mozaikov, ki je bila leta 1954 v Ljubljani.

Bil je razgledan, nadarjen in energičen dijak, ki se ni bal ugovarjati profesorjem in vztrajati pri svojem mnenju. Široka paleta njegovih interesov je zajemala astronomijo in astrofiziko, duhovne vede, umetnostno izročilo, filozofijo ... Kljub temu mu ni uspelo maturirati skupaj s svojo generacijo; to mu je preprečila aretacija zgolj dva tedna pred »zrelostnim izpitom«: skupaj z mamo in očetom so ga prijeli »zaradi pomoči pobeglim političnim emigrantom in izdajanja državnih skrivnosti«. V res-

nici je šlo za to, da je spomladi 1949 Strniševe nepričakovano obiskal Gregorjev bratranec po materini strani, ki je po vojni prebegnil v Avstrijo, in sorodnike prosil, ali lahko za nekaj dni ostane pri njih. Vedeli so, da je protikomunistično usmerjen, in domnevali, da je mejo prestopil ilegalno, vendar mu kot sorodniku niso odrekli gostoljubja. Za režim je bilo to dovolj: poleg tega, da so Strniševim zaplenili premoženje in jim odvzeli državljske pravice, so očeta obsodili na leto dni zapora, mater na osem mesecev, Gregorja pa kar na dve leti in pol, in sicer zato, ker naj bi se z bratranecem največ družil, ga vodil po mestu in mu pokazal strateško pomembne stavbe (denimo policijsko postajo na Štefanovi 2) ter mu podaril svoj (podpisani) šolski zemljevid Ljubljane. Pritožba na vrhovnem sodišču je prinesla ravno nasprotno od tistega, na kar so upali: očetu so kazen zvišali na dve leti, Gregorju pa na štiri s prisilnim delom. Prestajal jo je v različnih zaporih po Ljubljani in taborišču Inlauf na Kočevskem. Večinoma je vse napore in preizkušnje pokončno prenašal, v trenutku obupa pa je na Povšetovi poskusil narediti samomor, vendar so ga sojetniki rešili.

Po dveh letih so ga predčasno pogojno izpustili. Leta 1952 je tako vendarle končal gimnazijo. Med novimi, mlajšimi sošolci je bil poznejši literarni komparativist Janez Stanek, ki je postal eden njegovih najtesnejših prijateljev. Družil se je tudi s sošolci, ki so se zbirali okoli literarnega lista *Naša rast*, vendar sam tedaj ni objavljaj, čeprav je že pisal pesmi. Še nadaljnji dve leti po prihodu iz aresta namreč ni smel javno nastopati.

Strniševi sopotniki so si edini, da je izkušnja zapora globoko vplivala na pesnikovo osebnost: dokončno ga je nazorsko izoblikovala, mu vlila odpornosti in vztrajnosti ter poudarila njegovo že prej izraženo samotništvo in nezaupanje do sveta.

Šolanje je nadaljeval na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer je pod A vpisal angleščino in pod B nemščino, obiskoval pa je tudi predavanja iz akademologije in hebrejščine. Leta 1961 je diplomiral z nalogo *Staroangleški ep Daniel s posebnim ozirom na spol samostalnika*, ki mu je prinesla študentsko Prešernovo nagrado. Čeprav si ga je prof. Jakob Kelemina želel za asistenta, mu je bila akademska pot zaradi »ideološke neprimernosti« zaprta. Ni si poiskal niti kake druge redne zaposlitve in je vse do smrti ostal svobodni književnik. Kljub bornim honorarjem mu je leta 1963 uspelo nazaj odkupiti hišo v Rožni dolini, ki so jo njegovi družini kazensko zaplenili. V njej je živel vse do smrti.

Leta 1954 se je Strniša po prisilnem molku na literarnem prizorišču pojavil kot zrel pesnik in do leta 1960 objavljaj v različnih revijah. 1959. je izdal svojo prvo pesniško zbirko *Mozaike*, ki pa je ostala (namerno) spregledana, čeprav je bilo v njej, kot je zapisal Kajetan Kovič v *Ljubljanskem dnevniku*, zaznati »resničen, prvobiten pesniški utrip, ki bo [...] še pomembno zazvenel v naši sodobni liriki«. Sledile so zbirke *Odisej* (1963), *Zvezde* (1965), *Želod* (1972), *Okno* (1974), *Škarje* in *Jajce* (obe 1975), z njimi pa postopno vse več, tudi formalnih, priznanj njegove pesniške kakovosti in inovativnosti. Sem sodi denimo prva daljša razprava o njegovi poeziji, ki jo je v *Perspektivah* 1963/64 objavil Vital Klabus, dokončno uveljavitev pa gotovo pomeni uvrstitev trinajstih njegovih pesmi v antologijo *Slovenska lirika* (1945–1965); odtlej, torej od leta 1967, ga uvrščajo v vse podobne izbore. Sledile so nagrada mesta Ljubljana (1971), Župančičeva (1974) in Prešernova nagrada (1986), Sterijevo za dramo *Samorog* (1968) pa je zavrnil. Leta 1987 je posmrtno dobil kristal Vilenice.

Po letu 1965 se je obrnil k dramatik, toda po dobrem sprejemu praižvedb poetičnih dram

Samorog in *Žabe* (uprizorjenih l. 1968 v MGL in 1970 v Mali Drami; pravzaprav bi morale *Žabe* zaživeti že leto poprej v Kopru, vendar Strniša z inscenacijo ni bil zadovoljen in je uprizoritev prepovedal) ter nekoliko bolj mešanih odzivih ob gledališki uprizoritvi *Driade* (1976 v SNG Drama Ljubljana), ki so bili v veliki meri povezani s prenosom prvotno radijske igre v drug medij, so ga politične interpretacije uprizoritve *Ljudožercev* (1977 v MGL), v kateri so razpoznavali namige na povojne poboje, odvrnile od nadaljnjih dramskih snovanj. V pismu Francetu Piberniku iz leta 1984 je o tem zapisal: »Zdaj bo namreč že ravno sedem let, kar dramatike več ne pišem niti ne hodim v gledališče, in to samo zaradi razmer in odnosov do slovenskega pisatelja – dramatika, kakor v tem času in v tej družbi vladajo v slovenskih gledališčih ...«

Čeprav je bil med ustanovitelji *Revije 57* in prva leta tudi v njenem uredniškem odboru, se je zavzemal za to, da se literarne revije ne bi posvečale družbenopolitičnim temam. Tako se ni pridružil kulturnemu molku nekaterih sodelavcev pri reviji *Perspektive*, s katerim so protestirali ob njeni ukinitvi. Pa ne zato, ker bi bil apolitičen človek, prej zato, ker o režimu ni gojil nikakršnih iluzij ali verjel v njegov preporod. Pred sodelavci in prijatelji ni skrival svojih nazorov in popolnega zavračanja idej in praks komunistične partije. Osebnostno je spremljal proces proti Jožetu Pučniku in bil ob sodbi do dna duše ogorčen in zrevoltiran. V poeziji pa ga je bolj zanimala transcendenca. Leta 1983 je izbrane pesmi iz lastnega opusa združil v nov tematski spoj in ga objavil kot samostojno pesniško zbirko z naslovom *Vesolje*. Naslov zgovorno povzema eno poglavitnih črt njegove poezije (poleg oblikovne strogosti, bližine ljudske pesmi, asonance in bivanjske tematike – trpljenja, smrti, življenja na robu, blaznosti): metafiziko, v kateri človek ni središče sveta, temveč le del vesoljstva. Sam je to občutje poimenoval kozmična zavest in ga decembra 1983 v Osrednji knjižnici občine Kranj, kjer je potekalo srečanje ob izidu *Vesolja*, takole pojasnil: »Na eni strani gre za to, da se je treba popolnoma jasno zavedati velikanskih prostorskih in časovnih razsežnosti današnjega vesolja, v katerem sta Zemlja in človek tako neznaten delež, da je, v jeziku matematične fizike bi lahko rekli, zanemarljiva količina [...]. V nasprotju torej s to podobo sveta preteklega stoletja je po današnji astrofizikalni podobi sveta masa enako pomembna kot čas in prostor, se pravi, da časa in prostora sploh ni, če ni v njej teles. To je osnova današnjega fizikalnega gledanja. V tem pogledu pa so spet vse posamezne mase, se pravi tudi najmanjša telesa, še kako pomembna. Vse troje, čas, prostor in masa, so v medsebojni stalni odvisnosti, ki pa niti ni vzročna, ampak kar enostavno osnovna medsebojna povezanost, da enega brez drugega sploh biti ne more.«

Tovrstna kozmična zavest je močno prisotna tudi v številnih njegovih besedilih za popevke, ki jih je pisal zlasti v šestdesetih in ki so mu ob pesnjenju in prevajanju pomenile pomemben vir zaslužka. Tako je Gregor Strniša zaradi številnih, danes klasičnih popevk morda tisti pesnik, ki je v duhu in zavesti najširše slovenske javnosti najbolj navzoč, čeprav se del nje morda niti ne zaveda, da je avtor skorajda ponarodelih besedil, kot so *Zemlja pleše*, *Orion*, *Mala terasa* ali *Šušarski most* prav on. Na Radiu Slovenija naj bi hranili okoli 370 posnetkov z različnimi pevci in ansambli, na združenju Sazas pa imajo pod njegovim imenom (ali psevdonomom Andrej Žitnik) menda evidentiranih več kot petsto naslovov. Glasbo zanje podpisujejo skladatelji, kot so Mojmir Sepe, Jure Robežnik, Jože Privšek, Stane Mancini, Ati Soss, Bojan Adamič, na narodnoza-

bavni strani pa Boris Kovačič, brata Avsenik, Lojze Slak, Miha Dovžan ...

K pisanju besedil za popevke ga je baje nagovoril prijatelj in sošolec Jure Robežnik, ki jih je večkrat uglasbil. Ali pravzaprav obratno, saj se Robežnik spominja, da je Strniša navadno pisal na že uglasbene viže, ki jih je nato osmisli s svojimi besedili. O tem pričajo pesnikove besede v intervjuju iz leta 1965: »Tudi pisanje popevk je delo, večkrat celo dovolj zahtevno delo, ki mu marsikakšen današnji poet enostavno ne bi bil kos, če pomislite, da je treba narediti besedilo na točno do zloga določeno in včasih zelo komplicirano metrično shemo, kot jo narekuje melodija, pri tem pa še upoštevati nešteto drugih zahtev komponentov in pevcev: včasih že v naprej določeno tematiko, pavze in široke vokale na teh in teh mestih, lahko izgovorljivost, ponavljanje te in te besede ali fraze na tem in tem mestu itd.« Ena redkih izjem, pri kateri je proces potekal drugače, je *Orion*, ki ga imajo številni za najlepšo slovensko popevko sploh.

Čeprav je Strniša sam na to področje svojega dela gledal precej zviška in besedil ni zapisoval ali jih hranil, velja konsenz, da je tudi v popevkah presegal šablone in klišeje. Njegovim besedilom celo pesniški kolegi priznavajo visoko kakovost. Glasbena urednica na Radiu Ljubljana Marijanca Vojnovič je to povzela z besedami: »Dvignil je slovensko popevko na raven, ki je dandanašnja glasba ne dosega. Ne samo kot pesnik in dramatik, tudi s popevkami je veliko prispeval k splošni kulturi naroda.« Prav Radio Ljubljana je bil tisti, ki je zaradi pomanjkanja programa v slovenščini začel spodbujati pisanje besedil, sprva zlasti prevode tujih uspešnic. Tak primer je *Šušarski most*, nastal po *Les Champs Élysées* Joeja Dassina. Za izvirno slovenska besedila pa je zaslužen (tudi) festival Slovenska popevka, ki je v svoj program sprejemal le izvirna dela. Strniševo veličino so na festivalu takoj prepoznali, saj so mu že leta 1962 podelili nagrado za najboljše besedilo, in sicer za *Zemlja pleše*, kar je *Nedeljski dnevnik* (13. 5. 1962) utemeljil takole: »Nagrajeno besedilo kot tudi ostala besedila Gregorja Strniše se razlikujejo od povprečja besedil sodobnih slovenskih popevk. Druga besedila boleajo za lažno idiliko, neduhovitostjo in jezikovnim siromaštvom. Besedila Gregorja Strniše so miselno bližja sodobnemu življenju ...« Sledila je še vrsta nagrad za druga besedila.

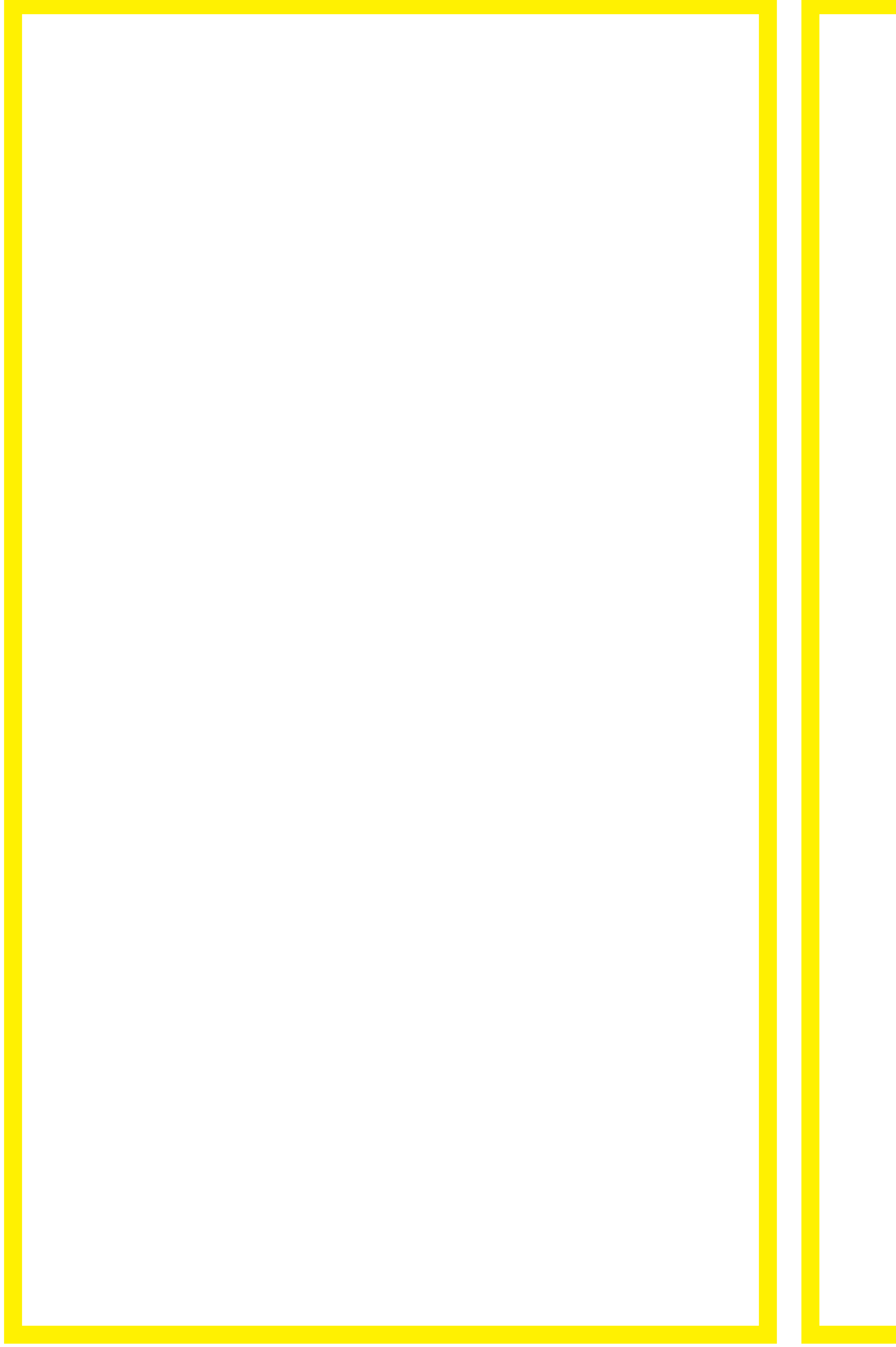
Strniša je Ljubljano redko zapuščal in vse do smrti ni imel potnega lista. Leta 1986 je sicer prejel Fullbrightovo štipendijo, vendar ga je pred potovanjem v Ameriko zgrabil tolikšen strah, da ga je najprej preložil sam, nato pa so potrebni dokumenti obtičali v Beogradu, dokler ni bilo prepozno. Sicer pa je menil, da sama potovanja človeku o svetu ne povedo nič pomembnega. Vsak predmet je bil zanj del celote sveta in v tem smislu mu je Ljubljana, Ljubljansko polje, pomenilo celoto sveta.

Gregor Strniša je umrl 23. januarja 1987 zaradi odpovedi srca kot posledice delirične oslabelosti in splošne telesne izčrpanosti.

slovensko **MLADINŠKO** gledališče

30

sezona **2017/18**

Slovensko mladinsko gledališče

Vilharjeva II, 1000 Ljubljana
T: + 386 (0)1 3004 900
F: + 386 (0)1 3004 901
E: info@mladinsko-gl.si
www.mladinsko.com

Svet SMG:

Nataša Sukič – predsednica, Uroš Kaurin,
Semira Osmanagić, Janez Žagar, Ana Železnik

Strokovni svet:

mag. Maruša Oblak – predsednica, Tatjana Ažman,
Tomaž Gubenšek, dr. Bojana Kunst, Blaž Šef

Direktor: Tibor Mihelič Syed
Umetniški vodja: Goran Injac
Režiserja: Matjaž Pograjc, Vito Taufer
Dramaturginja: Urška Brodar
Vodja trženja in odnosov z javnostmi: Helena Grahek
Asistentka trženja in odnosov z javnostmi: Katarina Košir
Lektorica: Mateja Dermelj
Strokovna sodelavka: Tina Malič
Tehnični vodja: Dušan Kohek
Vodja projektov: Dušan Pernat
Vodja koordinacije programa: Vitomir Obal
Tajnica gledališča: Lidija Čeferin
Računovodkinja: Mateja Turk
Knjigovodkinja: Tina Matajč
Prodaja vstopnic: Gabrijela Bernot, Sanja Spahić

Predstava je nastala s podporo Ministrstva za kulturo RS.
Ustanoviteljica Slovenskega mladinskega gledališča je
Mestna občina Ljubljana.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina
Ljubljana

Center za usposabljanje, delo in varstvo Dolfke Boštjančič, Draga
Draga I, 1292 Ig
T: + 386 (0)1 420 26 00
F: + 386 (0)1 420 26 26
E: center.draga.ig@center-db.si
www.center-db.si

Direktorica: dr. Valerija Bužan
Ravnateljica: Barbara Hegeduš
Tajništvo: Alenka Mercina

Prodaja vstopnic

- v Prodajni galeriji
Trg francoske revolucije 5, 1000 Ljubljana
od ponedeljka do petka med 12.00 in 17.30
ob sobotah med 10.00 in 13.00
01 425 33 12
- pri gledališki blagajni
Vilharjeva II, 1000 Ljubljana
01 3004 902
uro pred začetkom predstave
- na spletu
www.mladinsko.com
nakup vstopnic s popusti prek spleta ni mogoč

Gledališki list Slovenskega mladinskega gledališča – sezona 2017/2018
Številka 2

November 2017

Izide ob vsaki premieri

Izdalo Slovensko mladinsko gledališče

Za izdajatelja Tibor Mihelič Syed

© Vse pravice pridržane

Uredniški odbor: Urška Brodar, Mateja Dermelj, Helena Grahek,
Goran Injac, Tina Malič, Tibor Mihelič Syed (Mladinsko);

Tea Finžgar Plavčak, Simon Dolenc, Barbara Hegeduš (CUDV Draga)

Uredila: Kristina Mihelj

Lektorica: Mateja Dermelj

Redaktorici: Urška Brodar, Tina Malič

Oblikovanje: Mina Fina, Damjan Ilić, Ivian K. Mujezinović – Grupa Ee

Tisk: Fotoprospekt, d. o. o.

Naklada: 400 izvodov

ISSN 2232-2019

81\7102
2020 D. 02. 22

2020.02.22 **ИГРИЦКО** гледаније ежљибалг